

Алекс Болдин

Две звезды

Едва ли има по-страшно чувство за човек от самотата. Може би срещата с грозното лице на смъртта би било по-страшно. Така си мислеше той в тая студена мартенска вечер. Беше спрял парното отопление, защото вече не можеше да плаща непосилно високите сметки. Втори месец се мотаеше без работа и всички парични резерви от мизерния му влог се бяха стопили като пролетен сняг.

Лежеше увит в излинялото одеяло и се взираше в полумрака на пустия хол. От полколея светеше една единствена лампа. Другите бе отвил, защото ако не платеше тока Енергото щеше да го остави на тъмно.

Погледът му блуждаеше, очите го смъдяха. До възглавницата беше оставил полуотворено томче с разкази. Старите очила с малкия диоптър не му помагаша на отслабналото зрение.

Така ли трябваше да продължи обърканият му живот, в безпаричие, тъга и забвение. Младостта отдавна си бе отишла, а с нея и всички пориви и кроени планове. През живота му като метеор минаха няколко жени. С нито една не можа да заживее трайно. Коя ли беше причината? Сега вече нямаше значение. Явно жените не го харесваха или той не беше сторил достатъчното за да го харесат. Кореше се, но това не му помагаше. Беше един уморен, застаряващ мъж, една самотна угасваща звезда в края на жизнения си път.

Преди време чу някой да казва, че всеки човек има своя звезда в нощното небе. Появява се когато се ражда и угасва когато умира. Дали е така? Вероятно е така, а думите май бяха на Любка. Последният път когато му гостува, донесе скромен сувенир, малка дървена икона на Богородица. Ходила бе на Рилския манастир и си бе купила няколко. Подаряваше ги на най-близките си приятели, за здраве. Беше донесла и на него една. Целуна го и му я подаде. Лицето и бе някак тъжно.

„Нося ти още един сувенир.“ – каза. Извади от дамската си чанта две пластмасови звезди. Бяха чудно хубави усмихнати звезди. Едната бяла, а другата бледо-розова.

„Светят в тъмното. Пази ги! Ти си бялата а аз розовата.“ След това отстриани тънкото фолио от гърба им и ги залепи на дървената стена на тонколоната.

„Не зная кога ще дойда пак. Предстои ми операция... Когато ги погледнеш, сети се за мен.“ – Каза го и си замина.

Това май беше последната им среща. След това се чуваха само по клетъчния телефон, защото Любка живееше в София. Узна, че операцията и е била тежка, но се е оказала сполучлива. Цяла година се е възстановявала. Покани го на гости, а той... Дори не и обеща. Не намираше

думи за да и отговори. Разговорите им бяха редки, само по конкретни случаи. За Нова година, за рождени дни и за още какви ли не други празници.

Минаха осем години. Отлетяха бързо сякаш бяха лястовичи ята. Какво ли е станало с нея? Любка... беше миловидна и добра жена. Уважаваше го. Може би го и обичаше. Накрая някак охладня. Защо ли? Дали я беше обидил или чакаше нещо от него? Така и не разбра. Не я и попита.

Стана. Извади една аудио касета от библиотеката, постави я в касетофона, натисна клавиша и в пустия хол се разля нежна мелодия на пиано. Беше я взел наслуки, без да избира. Оказаха се записи на Клайдерман. Любка обичаше тая музика. Точно тези записи и бе подарил за петдесет годишния юбилей.

Ето, сега прозвуча и любимата и мелодия, „За Елиза“, прекрасна интерпретация на известната Бетовенова соната. Слушаше я унесен. Погледът му, премрежен от някаква немирна сълза, неволно спря на двете звезди. Розовата светеше като нежния цвят на цъфнала праскова. Гледаше го и сякаш примигваше с красиво изрисуваните си очи.

Изведнъж, тя се откъсна от мястото си и полетя надолу. Падна между дивана и хладилника. Нещо в него трепна. Мелодията бе свършила. Касетофонът се бе изключил автоматично.

Стана бързо. Сърцето му биеше учестено и тревожно. Пъхна ръка в междината, напипа сувенира и внимателно го извади. Погали нежно розовата звездичка, изчисти я от прахта, залепи нова лепенка на гърба и я постави на старото и място. Тя му се усмихна мило и засия в полумрака с мека фосфоресцираща светлина.

Присегна се, взе телефона и с колебание, бавно набра един номер. Обади му се глух женски глас.

„Стефане, ти ли си? Как така се сети за мен?“

„Аз съм Любке! За теб си мисля в момента. Как си? Добре ли си?...“

„... Да, Стефане. Вече съм добре...“

„Защо? Случило ли се е нещо?...“

„Да, случи се... Нали знаеш, че обичам кучетата. В нашия квартал има едно на което хвърлям по нещо за ядене когато го срещна. Преди седмица го видях. Повиках го... а то взе че се хвърли и ме захапа за прасеца... Отвори се голяма рана. Трябваше спешно да ме оперират и да присадят тъкан. Сериозна работа се оказа, но сега съм добре. Още съм в болнични, но вече съм добре... И аз си мислех за теб. Виж какво

съвпадение...? А ти как си? Добре ли си?“

„... Да, разбира се! Не се оплаквам. Обещаха ми увеличение на заплатата. Като я взема, ще дойда в София да те видя... А ти се пази, мило... Непременно ще дойда...!“

Повече не можеше да си позволи да говори. Сигурно сметката му е нараснала с три лева. В края на месеца нямаше да може да я плати. Затвори. Отиде до касетофона, превъртя лентата и в полумрака на студения хол зазвуча отново нежната Бетовенова соната.

09.04.2008 г.

Враца

КРАЙ

© 2008 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7003>]